

Leni Saris

Gesloten schakels

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Philippa Laets, in de wandeling Pippa genoemd, stond de bel aan de voordeur van haar ouderlijk huis te mishandelen, ze stond gewoon noodsignalen te geven.

‘Ja, ja...’ riep haar moeder nog achter de dichte deur. ‘Schei ermee uit. Je denkt toch niet dat ik constant achter de voordeur sta om driftige dochters binnen te laten?’ Ze schoot in de lach om het boze hoofd dat ze ingelijst in de kleine glasruit van de deur kon zien. Een gezicht met boze, blauwgrijze, grote ogen. Op haar gemak opende Loraine de deur. ‘Waarom ga je zo tekeer?’

‘Ik heb ook al op de achterdeur gebonkt, maar die was dicht.’ Pippa schoof langs haar moeder naar binnen.

‘Ja, natuurlijk, wie laat er tegenwoordig nog goed van vertrouwen deuren openstaan?’

‘Niemand? Nou ja, ik wéét niet,’ mompelde Pippa vaag en viel puffend op de bank neer. De uitpuilende linnen tas met boeken lag midden in het pad en Pippa vormde een gelijkend beeld van Grote Wanhoop. ‘Wat is er nou eigenlijk?’ informeerde haar moeder. Ze greep automatisch naar de koffiekkan, waar Pippa een beetje

te goed mee bevriend was, want ze dronk koffie bij sloten.

‘Ik ben gevlucht,’ zei Pippa somber... Of ik moet verhuizen, of ik schei uit met leren, of ik trek hier weer in... als jullie het goed vinden.’

‘Ach, goed vinden... altijd, maar mijn kinderen maken er blijkbaar een gewoonte van om éérst op zichzelf te gaan wonen en later toch maar weer terug te komen... om wat voor reden dan ook. Het is altijd nog beter dan je studie te laten vallen. Misschien is het het beste om toch iets anders te zoeken?’ zei Loraine voorzichtig. ‘Wat is er nou eigenlijk aan de hand? Je was zo blij met je mooie kamer.’

‘Ik kom echt niet voorgoed thuis.’ Pippa haalde boos haar schouders op. ‘Hoe zou jij het vinden, mam, als je wilde studeren en boven je hoofd oefent een of andere dwaze figuur tapdansen. Dat hij tapt is niet dwaas, maar wél om het dag in dag uit boven mijn hoofd te doen, terwijl de dwaas die daarnaast woont driftig een drumstel zit te bewerken... en, je zult wel denken dat ik je voor de mal houd, maar mijn buurvrouw Nienke zíngt!’ Loraine keek haar dochter een ogenblik verbluft aan en toen begon ze onbedaarlijk te lachen. Eerst glimlachte Pippa tegen wil en dank, maar haar moeder

lachte zo hartelijk dat dochterlief ten slotte meegierde.

‘Ja, nou... het klinkt ook gek, hè?’ Ze veegde de lachtranen uit haar ogen. ‘Kijk me nou niet áán... want dan begin ik weer, het wordt de slappe lach... maar leuk is het echt niet hoor.’

‘Nee, dat begrijp ik.’ Loraine beet op de binnenkant van haar wang en trok heel grote ogen. ‘Ik begrijp dat het droevig is. Het lijkt daar bij jou op een complete studio en daar zit jij tussen... ach, arme meid!’

‘Ik had best aan alle kanten willen meppen, daarom ben ik maar weggelopen,’ bekende Pippa. ‘Niemand doet er iets aan en ze worden alleen maar kwaad of hatelijk als je er iets van zegt. Het is werkelijk heel frustrerend. Mam, zeg jij het tegen pappa, dat ik voorlopig weer thuis kom.’

‘Hij zal het wel aardig vinden,’ mompelde Loraine afwezig. ‘Hij noemt ons huis tegenwoordig de bijenkorf, waar al het volkje zoemend in en uit vliegt. Hij weet praktisch nooit wie er ’s avonds aan tafel zitten.’

‘Nou, we weten van hem ook niet óf hij wel aan tafel zit,’ gaf Pippa rad terug. ‘Dat heb je met zo’n verwoede nieuwsjager, maar jij blijft er lankmoedig onder.’

‘Ja, ik weet wat je zeggen wilt: de avontuurlijke familie, waarin nogal wat journalisten te vinden zijn. Jij vindt er niets aan, hè? Al die avonturen die wij niet zoeken maar die óns weten te vinden, hoe gek het ook mag klinken.’

‘Ja, maar kijk naar onze Joël. Hij moest er niets van hebben, vond dat jullie allemaal te avontuurlijk waren ingesteld. En wat gebeurde er? Juist ja, hij wandelde regelrecht in de fuik. Maar hij heeft er tenminste een aardige vrouw aan overgehouden, ook niet te versmaden. Graag nog een beker koffie, mam, dan ga ik voorlopig maar weer terug naar mijn wigwam om op te ruimen en spullen te halen.’ Ze dronk staande de koffie op, zwaaide naar haar moeder en liep zingend de deur uit. Loraine schudde haar hoofd. ‘Juffrouw Onrust!’ mompelde ze liefkozend en wuifde haar dochter na.

Diezelfde avond vertelde Pippa stralend dat ze toch maar niet thuiskwam, want over veertien dagen kon ze een grote kamer met keukenhoek en een echt balkon betrekken.

‘Van wie dan wel?’ informeerde vader Jerome belangstellend. ‘We hadden het overigens best aardig gevonden wanneer je je intocht in de bijenkorf had gehouden... waarom niet?’

‘Ik ontmoette een oude schoolvriendin in de

stad, ze gaat voor een jaar naar Amerika en ik kan haar rustige kamer krijgen. We hebben al met haar mevrouw gesproken en die vindt het fijn dat ze een vriendin van Jetje, die blijkbaar haar hart heeft gestolen, kreeg. Mooi hè?’

‘Ik heb de kamer niet gezien, maar jij zegt het,’ merkte haar moeder droog op. ‘In ieder geval heb je weer eens geboft.’

‘Ja, en jullie ook!’ Pippa grijnsde kwajongensachtig en ze bleef er nog charmant bij. Pippa was een flapuit, opgegroeid met twee broers en niet verwend, en had volgens haar eigen mening letterlijk en figuurlijk een grote mond, grote blauwgrijze ogen, een normale neus en een massa kastanjebruin haar. Ze was verder slank, niet erg groot, niet erg klein, en bezat mooie tanden. Dat was de beschrijving die ze op dringend verzoek van een Amerikaanse ‘penpal’ van zichzelf had gegeven, want het valt nooit mee om een eerlijke beschrijving van jezelf te geven. Het was daardoor alleen ‘een schema van Pippa’ geworden, maar haar warme lach, haar belangstelling voor alles en iedereen waardoor haar gezicht een bijzondere uitstraling kreeg, kon ze niet beschrijven, eenvoudig omdat ze dit van zichzelf niet kon weten. Ze wist uiteraard hoe haar gezicht eruit

zag, maar ze kon niet weten hoe stralend, hoe lief of juist heel erg boos dat sprekende gezicht werd als ze door iets werd bewogen.

Ze zou een goede toneelspeelster kunnen worden met een gezicht waarop je iedere emotie kon aflezen, maar ze had geen enkele aspiratie in die richting. Bovendien is er dan meer nodig dan een heel erg sprekend gezicht.

Spontaan en tot helpen bereid was Pippa altijd geweest maar de hulpacties waarin haar familie min of meer tegen wil en dank uitblonk, bekeek ze met een soort angstige reserve.

‘Ik vind het een soort noodlot,’ had ze na de geschiedenis van haar broer Joël gezegd. ‘Ik hóef niet zo nodig hoor.’

‘Nee, maar wij schijnen de moeilijkheden aan te trekken als een secure magneet,’ had Joël geantwoord. ‘Ik geloofde er ook niet in... en ziedaar!’

‘Met een verliefde blik in de richting van Lauri,’ had Pippa ondeugend gemompeld. ‘Bij jou loonde het ook alweer de moeite, nietwaar?’ Het speet Jerome toch wel dat zijn kwikzilverachtige dochter niet voor een paar weken thuis kwam logeren. Ze zette weliswaar met gemak in haar eentje af en toe het huis op zijn kop met haar gekke invallen, maar daar genoot hij van.

Lorraine had er minder van genoten toen ze enige maanden geleden, toen zij even alleen de stad was ingegaan en Pippa het weekend thuis doorbracht, bij haar thuiskomst heel de zitkamer leeggeruimd zag omdat Pippa vond dat het allemaal leuker en vlotter kon.

Haar gewoonlijk zo gelijkmatige moeder had bij die gelegenheid woedend geschreeuwd: ‘Ben jij gek geworden? Dat had je me minstens kunnen vragen! Je ruimt alles onmiddellijk weer op en je zet alles op dezelfde plaats, begrijp je? Ik wil het helemaal niet leuker en vlotter, brutale aap!’

Pippa had, verschrikt door het ongewone geweld van een schreeuwende moeder met boos fonkelende ogen, weinig commentaar gehad, behalve: ‘Nou... goh, je hoeft niet zo te schreeuwen, hoor. Ik zal het hele zootje wel weer inruimen.’

Dat haar mooie inboedel voor ‘zootje’ werd uitgemaakt werkte opeens zo op Loraines lachspieren dat ze het zotte van de situatie toen gelukkig toch inzag en begon te lachen, tot verbijstering van Pippa. Ze zetten ten slotte samen, in de beste stemming, de meubels weer terug. Het was maar één van Pippa’s spontane invallen. Deze keer kreeg ze haar vader en

moeder zover dat ze 's avonds met haar naar het nieuwe onderkomen gingen kijken, hoewel ze eigenlijk liever samen naar een vioolconcert, gespeeld door Emmy Verhey, wilden luisteren.

‘Hè, toe nou, dan neem je het concert toch op,’ smeekte Pippa.

‘Ja, dat kan,’ zei haar vader. ‘Alleen ben ik tot de conclusie gekomen dat de tijd later ontbreekt om de band af te draaien. Er liggen er nog vier die we beslist nog moeten zien – en wel niet meer zullen kunnen bewonderen omdat iemand hem geveegd heeft omdat die iets anders moest opnemen, waar óók niet naar gekeken wordt. Niet soms?’

‘Wees nou niet zo zwaar op de hand, pa. Ik wil graag dat je de ramen meet voor de gordijnen. Misschien kan mama die dan voor me naaien. Ik heb voorlopig toch geen geld voor gordijnen.’ Pippa glimlachte onweerstaanbaar. ‘Hè toe, wees eens lief... dat ben je tóch wel, maar ja...’ Ze zuchtte diep en keek hulpeloos van ma naar pa met haar grote blauwgrijze kijktjes, waarmee ze vanaf haar babytijd iedereen had ingepakt.

‘Wat héérlijk dat mijn dochter weer eens gaat verhuizen,’ sprak Jerome en verhief zich kreunend uit zijn stoel, waarin hij de verdere

avond nu eens rustig en genietend van Mozarts muziek had willen doorbrengen. ‘Ga je mee, mama, of blijf je thuis?’

‘Dan zie ik je weer heel de avond niet en je bent er al zo weinig. Natuurlijk ga ik mee.’ Ook Loraine verrees, iets vlotter dan haar man, uit de diepe stoel. ‘Dan gaan we maar meteen. Zet in ieder geval de video aan en... alsjeblieft op het goeie kanaal, zodat we niet morgen met een popgroep in plaats van Mozart zitten. Jawel, dat is laatst gebeurd. Kijk nou maar uit!’

De stemming was nog steeds lichtelijk kregelig, constateerde Pippa maar dat zou onderweg wel overgaan. Haar ouders bleven nooit lang nazeuren. ‘Kun je gelijk kennismaken met mevrouw Kruyt,’ animeerde ze. ‘Een leuk mens en geen bemoeial, dat weet ik van Jetje. Als je je maar redelijk gedraagt, is ze helemaal niet lastig, fijn toch?’

Mevrouw Kruyt was dan wel geen bemoeial, maar ze stond natuurlijk wel meteen aan de deur toen Pippa, die al eerder veiligheidshalve de huur had betaald en de sleutel had gekregen, met een trots gebaar de sleutel gebruikte.

Loraine hoopte van harte dat het geen gewoonte van haar zou worden.

Pippa was echter zo enthousiast over haar